

Middelindkomstfælden i Sydøstasien

Flere nyligt industrialiserede lande i Sydøstasien regnede i 1990'erne med at blive fuldt udviklede økonomier i løbet af et par årtier, men transformationen er stødt ind i barrierer. De har vanskeligt ved at tilvejebringe arbejdskraft med de efterspurgte kvalifikationer på arbejdsmarkedet.

HENRIK SØBORG¹

Roskilde Universitet
henriks@ruc.dk

Middelindkomstøkonomier som Malaysia og Thailand har på baggrund af deres mangeårige høje økonomiske vækstrater kalkuleret med, at de inden for en overskuelig årrække ville komme op i den eftertragtede højindkomstliga. Malaysia har siden begyndelsen af 1990'erne sat sig målet at blive et højindkomstland inden 2020 (Sixth Malaysia Plan 1991). Nu ser det ud til, at det går langsommere end forventet. De er måske havnet i en middelindkomstfælde (Roland-Holst, Sugiyarto, Loh 2010). Denne mindre lyse udsigt er begrundet i mindre vækstrater, hårdere global konkurrence og især vanskeligheder med at tilvejebringe kvalificeret arbejdskraft til mere avancerede teknologiske og ledelsesmæssige funktioner.

I det følgende er fokus på problemerne med at tilvejebringe kvalificeret arbejdskraft. Det er blevet en hurdle for sydøstasiatiske middelindkomstlande i deres transformation til højindkomstøkonomier. I de senere år er denne hurdle blevet et væsentligt tema i diskussion af deres økonomiske udvikling (Garrett 2004; Warr 2011; Gill & Kharas 2007); for flere observationer peger på, at disse økonomier har langt mindre succes med at tilvejebringe en »blød« (kvalificeret arbejdskraft) end en »hård« (fysisk) infrastruktur (Gill & Kharas 2007). Denne hurdle bliver analyseret med Malaysia som omdrejningspunkt dels fordi det i de senere årtier har haft en markant ekspansion af videregående uddannelser, men også fordi det så målrettet har satset på at komme ind i højindkomstligaen og derfor

illustrerer de problemer, som de sydøstasiatiske middelindkomstøkonomier er konfronteret med i transformationsprocessen. Gennem en analyse af statistiske data om rekruttering til videregående uddannelse i Malaysia diskuteres spørgsmålet om en ekspansion i tilgangen til de videregående uddannelser er en løftestang for at komme ud af middelindkomstfælden.

Middelindkomstfælden

De høje vækstrater på 7-8 % årligt, der tidligere kendetegnede de fremstormende sydøstasiatiske økonomier før den asiatiske finanskrisen i 1997, er siden faldet til 4-5 % årligt, og tiden efter finanskrisen i 2008 har ikke skabt grundlag for højere årlige vækstrater. Selv om det er høje vækstrater sammenlignet med Europa og USA, giver de næring til bekymringer hos øvre middelindkomstlande som Malaysia og Thailand. De frygter scenarier, hvor de vil blive fanget i en middelindkomstfælde, inden de når højindkomstniveauet.

Middelindkomstfælden sætter ord på den empiriske erfaring, at økonomisk tilbagegang har bremset navnlig sydøstasiatiske lande, der inden for de nærmeste år så ud til at være på vej til højindkomststatus (Gill & Kharas 2007). De umiddelbare makro-økonomiske problemer for Malaysia og Thailand har været fald i deres private investeringer, der siden 1997 finanskrisen er faldet i proportion til BNP fra gennemsnitlig 30 til omkring 12-15 %. Det har betydet faldende efterspørgsel og

NOTE 1 Jeg vil gerne takke min kollega Daniel Fleming for mange gode kommentarer.

Figur 1. Verdensbankens inddeling af lav-, middel- og højindkomstlande

Lavindkomst	Lavere middelindkomst	Øvre middelindkomst	Højindkomst
BNI per indbygger om året	BNI per indbygger om året	BNI per indbygger om året	BNI per indbygger om året
US \$ 1.005 eller mindre	US \$ 1.005-3.975	US \$ 3.975-12.275	US \$ 12.275 og derover

Kilde : Verdensbanken 2010.

neddrosling i de mere langsigtede vækstforventninger (Tenth Malaysia Plan 2011; Eleventh National Economic Plan and Social Plan 2012).

Under disse umiddelbare makro-økonomiske problemer ligger dybere transformationsproblemer fra lavindkomst over middelindkomst til højindkomst økonomi. Den Asiatiske Udviklingsbank har for nylig i en rapport analyseret disse transformationsproblemer (Filipe J., A. A. Abdon and U. Kumar 2012). I perioden 1950-2010 har Malaysia og Thailand været i lavindkomstkategorien i hhv. 19 og 26 år, mens de har været i middelindkomstkategorien i hhv. 42 og 35 år. I denne 60-årsperiode er middelindkomstfælden altså vanskeligere at komme ud af end fattigdomsfælden. Det hænger sammen med de økonomiske og politiske strukturforandringer, som transformationerne kræver.

I overgangen fra lavindkomst til middelindkomstøkonomier var Malaysia og Thailand åbne markedsorienterede økonomier, der lagde vægt på at fjerne forhindringer for kanalisering af billig arbejdskraft til de eksport-orienterede arbejdsintensive industrier. De iværksatte markedsunderstøttende politikker: stabile økonomiske og politiske forhold, åben politik med hensyn til international handel og udenlandske investeringer, fremskaffelse af basal fysisk infrastruktur og et fungerende finansiel system. Ligesom andre sydøstasiatiske middelindkomstøkonomier er de blevet konfronteret med de problemer, som stigende lønomkostninger i de arbejdsintensive industrier medfører med hensyn til at bevare konkurrenceevnen over for opstigende middelindkomstøkonomier. Malaysia og Thailand har erfaret, at deres konkurrenceevne er blevet svækket over for Vietnam og navnlig Kina.

Det har sat strukturforandringer på dagsordenen. I stedet for at samle standardiserede produkter designet af vestlige multinationale virksomheder med importeret teknologi er udfordringen for Malaysia og Thailand at omstille deres produktion til selv at producere mere teknologisk avancerede produkter. Denne udfordring bliver ikke mindre i en tid med stagnation på de vestlige eksportmarkeder og omstilling til mere bæredygtig produktion.

Ekspansion af de videregående uddannelser

Udviklingssucceshistorier som Singapore, Sydkorea og Taiwan, der har opnået højindkomststatus, giver sydøstasiatiske middelindkomstøkonomier opskriften på opstigningen. Den er først og fremmest uddannelsesreformer, der kan hjælpe med at tilvejebringe en stor veluddannet og kreativ middelklasse.

Flere sydøstasiatiske lande har forsøgt at følge opskriften. De har i de sidste 10 år investeret store summer i grunduddannelse og videregående uddannelse. Men de har som nævnt erfaret, at det er langt vanskeligere at skabe en »first class« arbejdskraft end at tilvejebringe store fysiske infrastrukturprojekter.

I Malaysia har ekspansionen af offentlige og private videregående uddannelser været markant. Der er i de senere årtier blevet anvendt mere på uddannelse (i % af BNP) end i de geografiske nærmeste lande (inklusive Singapore) og i forhold til udviklede lande som USA og England (Lee Kiong Hock & Shyamala Nagaraj 2012). Denne ekspansion viser sig i antallet af universiteter og kandidater. For nærværende er der 20 offentlige og 26 private universiteter (Tenth Malaysia Plan 2010). Disse institutioner har produceret et stort antal kandidater med en videregående uddannelse. I 1982 var antallet af kandidater 331.800 eller 6 % af arbejdsstyrken. I 2010 var dette antal steget til 2.788 millioner eller 24 % af arbejdsstyrken, hvilket svarer til omkring 16 % af hele befolkning (Department of Statistics Malaysia). Sammenlignet med Singapore, der i længere tid end Malaysia har prioriteret videregående uddannelse højt, er antallet af kandidater bemærkelsesværdigt. I Singapore har 33 % af befolkningen født i Singapore ifølge en befolkningstælling i 2010 en videregående uddannelse (Census of Population 2010, Singapore Statistics).

Det store spring fremad i antallet af kandidater er ikke alene et resultat af den store kandidatproduktion i Malaysia. Det afspejler også et stort antal studerende, der studerer i udlandet. Selv om antallet i de senere år er faldet, er der stadig et stort antal, der studerer i udlandet, navnlig i USA, England og Australien. I 2007 var det totale antal 54.915, hvilket er knapt halvdelen sammenlignet med de 117.297 studerende i 2000 (www.mohe.gov.my)

Ovenstående tal for kandidatproduktionen giver et indblik i ekspansionen på arbejdsmarkedet af højt uddannede. I det følgende vil vi gennem indskrivningstallene på forskellige studieniveauer give et billede af, hvor bred porten er blevet til de videregående uddannelser. Ekspansionen er blevet understøttet af fri adgang til grundskolen fra begyndelsen af 1960'erne og siden 1980'erne til gymnasiale og tekniske uddannelser (Lee Kiong Hock & Shyamala Nagaraj 2012).

Indskrivningen til videregående uddannelser steg med 92 % fra 2000 til 2010. Det er en stor vækst sammenlignet med Singapore, hvor indskrivningen i den samme periode steg med 48 %

Tabel 1 Indskrivning til videregående uddannelser efter niveau, 2000-2010

Studie niveau	2000			2005			2010		
	Offentlig	Privat	Total	Offentlig	Privat	Total	Offentlig	Privat	Total
Certificate¹	23,816	81,775	105,570	37,931	94,949	132,880	40,204	85,885	126,089
Diploma²	91,338	117,056	208,454	98,953	131,428	230,381	149,702	225,997	375,699
Bachelor	170,794	59,932	230,726	212,326	110,591	322,917	287,354	227,764	515,118
Masters	24,007	2,174	26,181	34,436	4,202	38,638	51,133	15,690	66,822
PhD	3,359	131	3,490	6,742	140	6,882	17,425	2,810	20,235
Total	313,374	261,047	574,421	390,388	341,310	731,698	545,817	558,146	1,103,963

Kilde: Social Statistics Bulletin Malaysia 2010

til universiteterne, National Institute of Education og Polytechnics (Ministry of Education 2011). Tabel 1 viser en stor stigning i indskrivningen til navnlig private videregående uddannelser. Det er Certificate, Diploma og bachelor uddannelser, der tiltrækker mange studerende. I perioden fra 2000 til 2010 er indskrivningen af bachelorer til offentlige universiteter steget med 68 %, mens den til private universiteter er steget med 280 %. Det er ikke alene på bachelor og tilsvarende niveau, at der har været en markant stigning. Men også på Masters- og PhD-niveau er den samlede stigning særledes pæn fra 2000 til 2010 på henholdsvis 155 % og 480 %. Der er flere forklaringer på denne store vækst i indskrivningen til de offentlige og private videregående uddannelser.

En væsentlig forklaring er den etniske politik, der er blevet ført siden 1971, hvor der blev etableret et kompromis mellem malaj majoritetsbefolkningen og minoritetsbefolkningen af kinesere og indere. Denne politik, der med succes har forbedret den fattige malajbefolknings økonomiske og sociale vilkår, har bl.a. gennem at give malajerne fortrinsstilling ved tildeling af studiepladser og stipendier til offentlige universiteter hævet deres uddannelsesniveau. Denne preferencepolitik har på den anden side skabt grobund for den store vækst i private universiteter, hvor kinesere og indere har haft lettere adgang ved hjælp af egen finansiering.

Mere velstående malaysiske statsborgere, navnlig kineser og indere har afkoblet sig fra det offentlige uddannelsessystem dels på grund af den etniske preference politik dels på grund af kvalitetsproblemerne på de offentlige universiteter. De sender deres børn til udenlandske uddannelsessteder eller til private universiteter i Malaysia. Det har skabt et stort brain-drain problem, fordi flere med efterspurgt naturvidenskabelige, tekniske og ingeniørmæssige kvalifikationer bliver i udlandet eller emigrerer efter afsluttet uddannelse. Efter Verdensbankens seneste opgørelse arbejder mere end 1 million veluddannede

malaysiske statsborgere i udlandet, navnlig i Singapore (Malaysia Economic Monitor 2011).

Ekspansionen hænger også sammen med fremvæksten af en malaysisk middelklasse. Den er beskæftiget i den store statslige sektor, men også i den private sektor især i udenlandske multinationale virksomheder (Embong 2002). Ligesom middelklassen andre steder i verden lægger den vægt på stabile, sikre, vellønnede jobs og højere uddannelse (Banerjee & Duflo 2008). Det er ikke blot dens børn, der går på de videregående uddannelser. Den bruger også selv i stor udstrækning det videregående uddannelsessystemet som løftestang i egen karriere. Ministerier, store statslige og statstilknyttede virksomheder (f.eks. Telecom Malaysia) har været rundhåndet med at give udvalgte medarbejdere mulighed for at tage en videregående uddannelse. En statstilknyttede virksomhed som Telecom Malaysia har oprettet det første private multimedia universitet med over 20.000 studerende. Det optager ikke blot sine egne medarbejdere som studerende, men også studerende med gymnasial baggrund (www.tm.com.my)

Ikke sammenfald mellem udbud og efterspørgsel af kandidater med videregående uddannelse

Den store indskrivning af studerende til de videregående uddannelser har ført til en stor produktion af kandidater, hvis kvalifikationer ikke passer til efterspørgslen. Nedenstående tabel give et indblik i dette problem. Det hænger sammen med de studerendes valg af fag og kvaliteten i uddannelserne (Tenth Malaysia Plan 2011, 192). Det kniber med at rekruttere studerende til naturvidenskabelige, tekniske og ingeniørmæssige fag. Hovedparten af de studerende har humanistisk-samfundsfaglige orienterede fag og Information Teknologi/Kommunikation. Tabel 2 viser denne skæve fordeling mellem fagene. Den viser også, at der er blevet uddannet flere kvinder end mænd og der er en stor forskel i de to køns valg af fagområder. Kvinder udgjorde i 2009 61,2 % af den samlede produktion af kandi-

NOTE 1 Certificate, kortere videregående uddannelser efter det gymnasiale niveau med varighed på mere end 6 måneder, taget på college eller polytekniske institutioner.

NOTE 2 Diploma, kortere videregående uddannelser efter det gymnasiale niveau, taget på universiteter, college eller polytekniske institutioner.

Tabel 2. Fordeling af kandidater på uddannelse, fagområder og køn, 2009.

	Bachelor				Masters			
	Mænd	%	Kvinder	%	Mænd	%	Kvinder	%
Læreruddannelse	8.050	7.8	19.964	11.7	2.708	13.1	4.672	19.2
Humaniora/ Samfundsfaglige uddannelser	36.253	35.5	84.439	49.7	7.010	34.0	7.821	32.1
Naturvidenskaber	15.492	15.1	34.100	20.0	4.615	22.4	7.402	30.4
Tekniske fag	35.938	35.1	23.804	14.0	4.659	22.6	3.010	12.3
Information teknologi/ Kommunikation	6.371	6.2	8.570	5.0	1.530	7.4	1.367	5.6
Andre	15	-	16	-	53	-	33	-
Total	102.119	100	169.893	100	20.577	100	24.305	100

Kilde: Social Statistics Bulletin Malaysia, 2010.

dater på videregående uddannelser. Det fremgår af tablen, at kvindelige kandidater er tilbøjelig til at vælge fagområder uden for de naturvidenskabelige og tekniske fag. 66 % af de kvindelige bachelorer havde ikke naturvidenskabelige og tekniske fag. Det er ikke blot i Malaysia, at kvinder udgør den største andel af den samlede produktion af kandidater med videregående uddannelse. Det er også i Europa (OECD 2011). I Danmark var i 2011 andelen af samtlige 35-årige, der havde afsluttet en videregående uddannelse, 49,6 % kvinder og 35,1 % mænd (www.Danmarks Statistikbank)

Den manglende overensstemmelse i Malaysia mellem udbud og efterspørgsel på kandidater har ført til stor arbejdsløshed blandt især nyuddannede på trods af en stor efterspørgsel på højt kvalificeret arbejdskraft. Det har medført, at højtuddannede kandidater i stigende antal vælger at finde beskæftigelse indenfor bl.a. kontor og detailhandel. I 2007 var 25,8 % af kandidater med en videregående uddannelse beskæftiget inden for kontor og handel. For kvindelige kandidater var det 34,8 % (S. Nagaraj et al 2009). Dertil kommer, at flere kvinder med videregående uddannelse vælger at være hjemmegående. Det skal ses i lyset af, at malaysiske kvinder generelt har en lav arbejdsmarkedstilknytning. I 2010 var denne tilknytning på 46 % af den samlede kvindelige arbejdsstyrke, mens mændenes tilknytning var på 78 % (Malaysia Economic Monitor April 2012).

Den manglende overensstemmelse mellem udbud og efterspørgsel på kandidater har fået store virksomheder som Intel og den malaysiske industriarbejdsgiverforening til at sende advarselssignaler. De har gentagne gange klaget til regeringen over, at de ikke kan anvende mange af de humanistisk orienterede kandidater, fordi de har manglende kundskaber i engelsk og ringe kvalifikationer i at arbejde selvstændigt og kritisk analytisk. De kommer med en bagage fra et skolesystem, der indtil nu ikke har lagt så meget vægt på selvstændighed, men på udenadslære. Dette system har givet mange unge malaysiske borgere en ringe bagage til at studere, og de har ikke ifølge den nye femårsplan i tilstrækkelig grad fået suppleret denne bagage

med kundskaber i kommunikation, teamwork og ledelse på de videregående uddannelser (Tenth Malaysia Plan 2011,192)

Barrierer for reformer af de videregående uddannelser.

Malaysias vanskeligheder med at tilvejebringe den efterspurgte kvalificerede arbejdskraft illustrerer de problemer som opstigende økonomier i Sydøstasien slås med for at komme ud af middelindkomstfælden. Regeringen har i sin nye femårsplan sat fokus på problemet med det manglende sammenfald mellem udbud og efterspørgsel af kvalificeret arbejdskraft. Den er bekymret for, at dette problem kan blokere for transformationen til en højindkomstøkonomi (Tenth Malaysia Plan 2011, s. 192).

I femårsplanen erkender regeringen, at der har været lagt for meget vægt på at give så mange som muligt adgang til de videregående uddannelser. Denne ekspansion skaber nu problemer i transformationsprocessen til en højindkomstøkonomi. Det kniber med at tilvejebringe den efterspurgte kvalificerede arbejdskraft blandt det store udbud af kandidater. Som tidligere nævnt er problemet de studerendes valg af fag og navnlig kvaliteten i uddannelserne.

Det er ikke alene femårsplanen, der er bekymret for, at kvaliteten i de videregående uddannelser kan blokere for transformationen til en højindkomstøkonomi. Verdensbanken peger også på dette problem i sin 2007 rapport om »Malaysia and the Knowledge Economy: Building a World-Class Higher Education System« (World Bank 2007, s. xxv). Rapporten fremhæver, at det malaysiske højere uddannelsessystem har potentialer til at understøtte en videnbaserede økonomi. Der er behov for reformer, som giver større uafhængighed til de enkelte universiteter med hensyn til budgettering, vedtagelse af studieordninger og pædagogik (ibid s. xiv).

Men reformprocessen af de videregående uddannelser går langsomt. Indtil nu har kun Universiti Sains Malaysia opnået selvstændighed til at foretage indskrivning af studerende gennem the Accelerated Programme for Excellence (Tenth Malay-

sia Plan 2011, s. 225). Målet er at fem forskningsuniversiteter skal opnå selvstændighed i 2015.

Flere kritikere tvivler på, at det med de nuværende politiske magtforhold er muligt at gennemføre reformer, der kan sikre et tilstrækkeligt højt uddannelsesniveau til at opretholde og udvikle en højindkomstøkonomi (Mok 2010; Morshidi 2010; Lee Kiong Hock & Shyamala Nagaraj 2012). En væsentlig grund er ifølge kritikerne, at regeringen og det ledende parti i regeringen United Malay National Organisation (UMNO) er tilbageholdne med at give universiteterne større uafhængighed. Selv om loven om højere uddannelse af 1996 åbner mulighed for større selvstændighed til universiteterne, har ministeriet for videregående uddannelser opretholdt en stærk kontrol med universiteterne (Mok 2010). Det skyldes, at decentralisering er et politisk konfliktområde i den autoritære demokratiske styreform, der præger Malaysia og flere sydøstasiatiske lande.

Denne styreform er forankret i et parlamentarisk demokratisk system med en stærk centralisering af magten i majoritetspartiet (Rodan & Jayasuriya 2009). I Malaysia er Barisan Nasional (BN) koalitionen ledet af UMNO ligesom People Action Party i Singapore det parlamentariske majoritetsparti og har siden uafhængigheden af det britiske kolonistyre i 1957 haft den absolutte politiske magt. Det grundlæggende træk ved denne autoritære demokratiske styreform er sammenfletningen mellem parti og stat og den har ført til en stærk centralisering af den politiske magt i regeringspartiet (i Malaysias UMNO) og i det centrale statslige bureaukrati. Denne magtkoncentration i regeringspartiet og den bureaukratiske kontrol har vist sig at være en hæmsko for decentraliseringsinitiativer bl.a. inden for uddannelsessektoren i Malaysia. Det har i de senere år ført til, at den autoritære demokratiske styreform er kommet under stærk pres for øget decentralisering og større uafhængighed til de statslige institutioner.

Presset kommer ikke blot som nævnt fra eksterne aktører som Verdensbanken, men i høj grad fra oppositionen, der ved parlamentsvalget i 2008 for første gang siden uafhængigheden opnåede så mange stemmer, at BN-koalitionen mistede sit absolutte flertal i parlament på 2/3 af medlemmerne. Ved valget den 5. maj 2013 har oppositionen styrket sin parlamentariske position og vil uden tvivl øge presset på regeringen om reformer, der begrænser privilegie- og kvotesystemet og den udbredte korruption.

Siden valget i 2008 har reformfløjlen i regeringen med premierminister Najib Razak som primo motor forsøgt at imødekomme dette pres for flere reformer og øget decentralisering gennem at sætte en række initiativer bl.a. i den nye femårsplan og i Talent Road Map 2020. Disse initiativer sigter mod at hjælpe Malaysia ud af middelindkomstfælden og ind i en højindkomstøkonomi. Men stærke grupper i UMNO frygter, at denne reformpolitik vil underminere den nuværende malaj elites privilegier og malajbefolkningens fortrinsstillinger (Gomez 2009). De holder derfor fast i den autoritære demokratiske styreform med en stærk centralisering af magten. Det giver

dem bedst mulighed for at bevare politisk indflydelse. Denne kamp mellem magteliter i det ledende regeringsparti er en væsentlig grund til, at det går så langsomt med at gennemføre reformer bl.a. inden for videregående uddannelser.

Er Malaysia på vej ud af middelindkomstfælden?

Konkluderende bemærkninger

Denne analyse har vist, at der er mange hurdler på Malaysias vej frem mod en højindkomstøkonomi. Ikke blot er der store problemer med at tilvejebringe den efterspurgte højt kvalificerede arbejdskraft, men den generelle økonomiske konjunktur efter finanskrisen i 2008 giver ikke udsigt til høje årlige vækstrater. Det har givet anledning til bekymring i regeringsrapporter. De frygter, at Malaysia vil blive fanget i en middelindkomstfælde i en række år frem (Tenth Malaysia Plan 2011; New Economic Model 2010). Den tidligere omtalte Asiatiske Udviklingsbanks rapport maler et mindre dystert billede. Ifølge den bevæger Malaysia sig langsomt mod en højindkomstøkonomi status. I 2010 var BNP per capita indkomst på US \$ 10.567 (1990 PPP US \$). Hvis Malaysias per capita indkomst fortsætter med at vokse med omtrent 3 % årligt, skulle det tage omkring 5-6 år for at nå højindkomst status på US \$ 12.276 per capita indkomst af BNP (Filip et al. 2012; jf. figur 1). Men uanset tempoet frem mod ankomsten til denne nye økonomiske status, står Malaysia over for store problemer med at tilvejebringe højt kvalificeret arbejdskraft, der kan fastholde og udvikle dets position som muligt kommende højindkomstland.

Det er blevet påpeget, at Malaysia befinder sig i et paradoks med hensyn til at tilvejebringe højt kvalificeret arbejdskraft. På den ene side er der rigeligt arbejdskraft med videregående uddannelse, men på den anden side passer mange af de højtuddannede kandidater ikke til efterspørgslen. Dette paradoks er opstået på grund af de studerendes valg af fag og kvaliteten i uddannelserne.

Reformer, der kunne ophæve dette paradoks har vist sig vanskeligt at gennemføre på grund af de nuværende magtkonstellationer i Malaysia. Det ledende regeringsparti er splittet i mere og mindre reformvenlige grupper. Det har stor indflydelse på regeringens reformmuligheder på grund af den stærke sammenfletning, der er mellem parti og stat. Denne splittelse har sat en øget decentralisering inden for de videregående uddannelser i et lavt gear.

Dette langsomme tempo for reformprocessen i Malaysia giver et indblik i de vanskeligheder, som middelindkomstlande står over for i deres transformation til en højindkomstøkonomi. Det har vist sig langt sværere for Malaysia at få den »bløde« end den »hårde« infrastruktur på plads. Der er mange komplekse og komplicerede politiske forhold, der skal tackles i transformationsprocessen til en højindkomstøkonomi, f.eks. centralisering versus decentralisering, afbalancering af etniske interesser og ikke mindst afbalancering af magteliters interesser.

Malaysias regering har med sin nye femårsplan erkendt disse transformationsproblemer og har forsøgt at lægge en reform-

strategi for tilvejebringelse af højt kvalificerede arbejdskraft. Hvis det lykkes at gennemføre denne transformationsproces inden 2020, vil det være en milepæl for Malaysia og samtidig et eksempel for nyligt industrialiserede sydøstasiatiske lande,

der ligesom Malaysia slås med de barrierer, som manglende kvalitet i uddannelse sætter for deres indtræden i højindkomstligaen.

REFERENCER

- Banerjee A.V. and E. Duflo 2008. What is Middle Class about. The Middle Class around the World. *Journal of Economic Perspectives* Vol. 22, No 2.
- Census of Population 2010, Singapore Statistics.
- Department of Statistics Malaysia.
- Eleventh National Economic and Social Plan 2012. Eleventh National Economic and Social Plan 2012-2016. National Economic and Social Development Board. Office of the Prime Minister. Bangkok.
- Embong A.R. 2002. *State-led Modernization and the New Middle Class in Malaysia*. Palgrave/Macmillan.
- Filipe J., A.A. Abdon and U. Kumar 2012. Tracking the Middle-income Trap: What Is It, Who Is in It, and Why? *Asian Development Bank Economics, Working Paper Series* 306.
- Garrett, G 2004. Globalization's Missing Middle. *Foreign Affairs*. Nov/Dec 2004, Vol. 83 Issue 6.
- Gill, I and H. Kharas 2007. *An East Asian Renaissance: Ideas for Economic Growth*. The World Bank, Washington.
- Gomez E.T. 2009. The Rise and Fall of Capital: Corporate Malaysia in Historical Perspective. *Journal of Contemporary Asia*. Vol 39. No 3. LABORSTA, ILO.
- Lee Kiong Hock & Shyamala Nagaraj 2012. The crisis of education. In: Hal Hil, Tham Siew Yean and Ragayah Haji Mat Zin (ed): *Malaysia's Development Challenges*. Graduating from the middle. Routledge London and New York.
- Malaysia Economic Monitor April 2011. Brain Drain. World Bank April 2011.
- Malaysia Economic Monitor April 2012. Modern Jobs. World Bank April 2012.
- Ministry of Education 2011, Singapore.
- Ministry of Higher Education 2007, Malaysia.
- Mok, K.H. 2010. When state centralism meets neo-liberalism: managing university governance change in Singapore and Malaysia. *Higher Education* 60:419-440. Springer
- Morshidi, S. 2010 Strategic planning directions of Malaysia's higher education: university autonomy in the midst of political uncertainties. *Higher Education* 59: 461-473. Springer.
- Nagaraj S, Goh Kim-Leng, Tey Nai-Peng, R. Jani 2009. Human Capital Formation and Labour Market Dynamics: A Gendered Perspective. *FEA Working Paper Series No. 2009-1*. Faculty of Economics and Administration, University of Malaya.
- New Economic Model for Malaysia 2010. National Economic Advisory Council. Putrajaya.
- Ninth Malaysia Plan 2006. The Economic Planning Unit. Prime Minister's Department. Putrajaya.
- OECD 2011. Report on the Gender Initiative: Gender Equality in Education, Employment and Entrepreneurship. Meeting of the OECD Council at Ministerial Level Paris, 25-26 May 2011.
- Rodan G and K. Jayasuriya 2009. Capitalist development, regime transitions and new forms of authoritarianism. *The Pacific Review*, Vol. 22 No. 1.
- Roland-Holst, D., G. Sugiyarto og Y. Loh 2010. Asian Regional Income, Growth and Distribution to 2030. *Asian Development Review*, vol. 27, no 2.
- Sixth Malaysia Plan 1991. Sixth Malaysia Plan 1991-1995. Prime Minister Office, Kuala Lumpur.
- Social Statistics Bulletin Malaysia, 2010. Department of Statistics Malaysia.
- Talent Road Map 2020. TalentCorp Malaysia. April 2012.
- Tenth Malaysia plan 2010. Tenth Malaysia Plan 2011-2015. Prime Minister Office.
- Verdens Banken 2010. Income levels indicators
- Warr, P. 2011. Thailand, a nation caught in the middle-income trap. www.eastasiaforum.org/2011/12/18.
- World Bank 2007. *Malaysia and the Knowledge Economy: Building a World-Class Higher Education System*. Report No. 40397 – MY. [www.Danmarks Statistikbank](http://www.DanmarksStatistikbank), 2012. www.mohe.gov.my www.tm.com.my